

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 21 nr. 2

februar 2009

OBAMA OG LAROUCHE

Ikke sjældent råber det udtalte højere end det talte eller skrevne ord. Præsident Barack Obamas tiltrædelsestale var tankevækkende og inspirerende. Med alvor og uden omsvøb beskrev han den dybe krise, det amerikanske samfund og den øvrige verden er kastet ud i. Og han bad den amerikanske befolkning lægge indre stridigheder til side og mobilisere den beslutsomhed og handlekraft, som historien bærer så mange eksempler på. Med inspiration i Paulus' første brev til korintherne sagde han: »Vi er fortsat en ung nation, men med de hellige skrifers ord så er tiden inde til at henlægge barnligheder.«

Det er så her, at det usagte larmer så frygteligt. I næste sætning fastslår Paulus nemlig, at selv som voksne ser vi verden gennem et spejl, som om den var en gåde. Vi opfatter tilværelsen stykkevis. Og vi handler derefter. Og det er måske den allerstørste trussel imod hele den menneskelige civilisation her og nu.

Siden finanskrisens opblussen sidste sommer har alverdens regeringer pumpet mere end fire tusinde milliarder dollars ind i banker og finansinstitutioner. Og intet har det hjulpet! Åh jo, de værste bankkrak er blevet udskudt nogle måneder. Men med nobelprisvinder Paul Krugmans ord er verdens største bank, Citigroup, i dag en »levende død«, en »zombibank«. Det samme kan siges om hele det internationale banksystem.

Med de første skræmmende tegn på et globalt realøkonomisk sammenbrud gør regeringerne nu klar til at gentage »succesen«. Fantasifulde stimuleringspakker med offentlige investeringer i vindmøller og »alt godt fra havet« er ved at blive bragt i stilling. Uden tanke for nødvendig teknologisk udvikling eller reel fysisk økonomisk vækst. Penge alene er ikke nok. En skønne dag står vi med et nationalregnskab, der aldrig kan bringes i balance igen. Og det kan komme hurtigere, end vi tror. Spørg blot vore uheldige fætre og kusiner i Island.

Men finanskrisen og det globale økonomiske sammenbrud er ikke to uafhængige størrelser med en fælles løsning, der hedder penge. Vi er nødt til at erkende, at vi er havnet i denne dybt uheldige situation, fordi vi har truffet mange forkerte politiske beslutninger. Disse beslutninger skal omgøres, og det betyder omfattende politiske reformer af hele det kapitalistiske system. Hvis ikke vore regeringer og ansvarlige politikere meget snart tager fat, kommer det til at gå helt galt.

I november 1933 konstaterede den amerikanske forfatter Ernest K. Linley, at præsident Roosevelt, med sine målrettede reformer af den kapitalistiske økonomi, havde reddet USA fra »kaotiske sociale omvæltninger« og et »forretningsverdens diktatur efter fascistisk forbillede«. Men det var de selv samme reformer, som »alle stimuleringspakkens fader«, den britiske økonom John Maynard Keynes, ihærdigt forsøgte at få Roosevelt til at lægge på hylden. Det er ikke en ubetydelig historisk detalje. Slet ikke i den nuværende situation. Og ønsker præsident Obama at blive en værdig arvtager til Franklin D. Roosevelt, bør han lytte nøje til de råd og den vejledning, han modtager fra Lyndon LaRouche.

EN NY VERDEN – STORE PROBLEMER

Lad os lige gentagne det én gang til, for man kan aldrig blive træt af at høre det: **George W. Bush** bor ikke længere i **Det hvide Hus**, og **Dick Cheney** er ikke længere USA's vicepræsident. Det er simpelthen den bedste nyhed i otte år! Og nærmest på trods har verden overlevet dette lange mareridt. Men som man kunne forvente, har den nu fhv. præsident Bush og hans regering efterladt et politisk, strategisk og økonomisk ragnarok, der i sine konsekvenser langt overgår det fallitbo, som præsident **Herbert Hoover** overlod til sin efterfølger, **Franklin D. Roosevelt**, i 1933.

Heldigvis er der håb. USA's 44. præsident, **Barack Obama**, har på helt usædvanlig vis signaleret et dramatisk brud med alt, den afgående regering har stået for. Gud ske lov og tak for det. Kort før George W. Bush rykkede ind i Det hvide Hus tilbage i **januar 2001**, advarede den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** i en internationalt transmitteret webcast om, at den indkommende regering inkluderede mørke elementer, som ikke ville tøve med at iscenesætte eller udnytte en »**Rigsdagsbrand**«, som **Hitler** havde gjort det i 1933, til at tilrane sig diktatorisk magt. Og han advarede om, at den neokonservative **Bush-regering** ville repræsentere det tætteste, USA nogensinde har været på et sydstatsdirigeret statskup.

Derfor kunne den indkommende præsident Barack Obama ikke have valgt et bedre politisk signal end at gentage den togrejse, der i 1861 bragte **Abraham Lincoln** fra **Philadelphia** til **Washington**, da han skulle indsættes i embedet som USA's 16. præsident. Og Obama satte temaet for sit eget indtog i Washington den **17. januar**, da han ved afrejsen i Philadelphia lovede, at han som præsident vil give USA en »ny uafhængighedserklæring«, en regering fri for smålighed, fordomme og skinhellighed.

Og næppe var præsident Barack Obama, med hånden på Lincolns bibel, blevet sværget ind i sit embede, før han i sin indsættelsestale gjorde det krystalklart for alle, der måtte tvivle, at Bush-regeringens æra endegyldigt var forbi. Han sagde bl.a.:

»Hvad kynikerne ikke fatter er, at grunden under dem er en anden – at de trætte politiske argumenter, som har udmattet os så længe, ikke længere gælder.«

»Det spørgsmål, vi stiller i dag, er ikke, om vores regering er for stor eller for lille, men om den fungerer – om den hjælper familier til at finde job til en anstændig løn, omsorg, de har råd til, en alderdom, som er værdig. Hvor svaret er ja, er det vores hensigt at fortsætte indsatsen. Hvor svaret er nej, vil programmerne blive afbrudt.«

»Og de af os, som varetager offentlighedens dollar, vil blive draget til ansvar – at bruge fornuftigt, at omgøre dårlige vaner, og at optræde i fuld dagslys – for kun herigennem kan vi genskabe den vitale tillid mellem et folk og dets regering.«

Og mens det amerikanske Tv-selskab **CNN** lod deres kameraer zoome ind på en surmulende fhv. vicepræsident Dick Cheney i sin rullestol, fortsatte præsident Obama:

»Hvad angår vort fælles forsvar, så afviser vi, at der findes et valg mellem vor sikkerhed og vore idealer. Vort lands grundlæggere stod over for farer, som vi næppe kan forestille os, da de formulerede et rettighedsbrev, der skulle sikre lov og orden og menneskerettigheder. Et rettighedsbrev, der siden er udvidet gennem generationers blod.«

»Disse idealer er stadig et ledende lys for verden, og vi vil ikke opgive dem af hensyn til bekvemmelighed.«

»Og til alle andre folkeslag og regeringer, som følger med i dag, fra de flotteste hovedstæder til den lille landsby, hvor min far blev født, skal lyde dette: I skal vide, at **Amerika** er en ven af hver eneste nation og hver eneste mand, kvinde og barn, der ønsker en fremtid i fred og værdighed. Og at vi atter er parate til at gå i spidsen.«

Den **22. januar**, på den nye regerings anden arbejdsdag, underskrev præsident Obama sit første præsidentielle dekret: Fangelejren på **Guantánamo**-militærbasen på **Cuba** skal lukkes inden årets udgang.

Under valgkampen i **sommeren og efteråret 2008** var Barack Obama, til Lyndon LaRouches store bekymring, yderst tilbageholdende med udmeldinger om sin kommende regerings økonomiske politik. Men lige så snart valget den **4. november 2008** var overstået, satte Obama fokus på finanskrisen og gik straks i gang med at sammensætte forskellige økonomiske rådgivningsgrupper. Den **7. november** mødtes han med fhv. føderalbankdirektør **Paul Volcker** og fhv. handelsminister **William Daley** for at fastlægge en handlingsplan for overgangsperioden, og den **26. november** blev Paul Volcker officielt udnævnt til leder af det hold af rådgivere, som skulle forberede Obama-regeringens indsats overfor den internationale økonomiske og finansielle krise. Volckers rådgivningsgruppe blev ved nedsættelsen af den ny regering gjort permanent under navnet »**Præsidentens Råd for Økonomisk Genopbygning**«.

Paul Volcker har i en årrække været bestyrelsesformand for en privat international rådgivningsgruppe, ved navn »**The Group of Thirty**«, »**Gruppen af Tredive**«, som siden **1978** har holdt et kritisk øje med udviklingen indenfor det internationale finans- og betalingssystem. Da hovedparten af gruppens medlemmer er rekrutteret fra centralbanker, regeringskontorer og internationale institutioner, som f.eks. **Den internationale Valutafond, IMF**, har det ikke just været revolutionære forslag, man har fremlagt til løsning af den igangværende krise. Medlemmerne kommer dog med divergerende politisk observans og i modsætning til de fleste regeringer, har »Gruppen af Tredive« for længst erkendt, at der er tale om en helt usædvanlig nedbrudskrise, som vil kræve helt ekstraordinære løsninger.

Blandt de aktive medlemmer af »Gruppen af Tredive« finder man blandt andre USA's nye finansminister **Timothy Geithner**, den nyudnævnte direktør for **USA's Nationale Økonomiske Råd, Lawrence Summers**, og nobelprisvinder **Paul Krugman**. På listen over emeritus-medlemmer står **Erik Hoffmeyer**, fhv. direktør i **Den danske Nationalbank**.

Under en pressekonference i Washington den **15. januar** fremlagde Paul Volcker den seneste rapport fra »Gruppen af Tredive«, der indeholder **18** konkrete forslag til en stram regulering af de internationale finansielle markeder. Volcker sagde indledningsvis: »Den omfattende og dybtgående finansielle krise har med al tydelighed afsløret, at vort finanssystem er brudt sammen og kræver en gennemgribende reparation«. Hovedsigtet med rapportens anbefalinger er at etablere lovmæssig kontrol med hedgefondenes »grå forretninger« og sætte en stopper for den grådighed, som den internationale bankverden har lagt for dagen over de seneste år.

Mens hensigten hos »Gruppen af Tredive« således peger i den rigtige retning, så mangler der et helt afgørende element, nemlig en regelret konkursbehandling af det nuværende system. Det har Lyndon LaRouche insisteret på siden krisens begyndelse, og han har gentagne gange fået støtte til sit krav om en afskrivning eller fastfrysning af de tusindvis af milliarder

dollars, der ligger ophobet i finanssystemet, som et resultat af tyve års uhæmmet finansspekulation, fra **Italiens** finansminister **Giulio Tremonti**. Da *Prometheus'* amerikanske samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* bragte emnet op under pressekonferencen i Washington, svarede Paul Volcker, at man »endnu ikke har taget endelig stilling« til det spørgsmål.

Den **16. januar** afholdt Lyndon LaRouche en international webcast for at gennemgå de afgørende politiske og økonomiske spørgsmål, som den indkommende **Obama-regering** kommer til at stå overfor. Efter en **45 minutter** lang indledende præsentation, måtte LaRouche tage mere end **to timer** i brug for at svare på alle de spørgsmål, der var blevet sendt ind både før og under Internet-udsendelsen. Hovedparten kom fra folk med tilknytning til præsident Obamas overgangshold eller til »Gruppen af Tredivet«. LaRouche blev blandt andet bedt om at uddybe sin analyse af præsident **Franklin D. Roosevelts** genopbygningsprogram »**New Deal**«.

Den **22. januar** kunne LaRouche i endnu en international webcast forsætte sin gennemgang af de opgaver, som den nu nyindsatte regering bliver nødt til at påtage sig hurtigt og uden tøven. LaRouche beskrev den helt særlige politiske rolle, som det amerikanske præsidentembede spiller, og han påpegede, at historien har vist, at store forandringer til det bedre kun er mulige, når der opstår »en bølge af opbakning til en nyindsat præsident«. »Sådan var det med Roosevelt, og selv om forholdene i dag naturligvis er anderledes, så gælder principperne alligevel:

Man er nødt til at udnytte tilstedeværelsen af en meget populær nyindsat præsident, der tiltræder med en overraskende autoritet til at gennemføre et begrænset antal meget store forandringer.«

Men den amerikanske præsident har et begrænset tidsrum at handle i, advarede LaRouche. »Han bliver nødt til at tage hånd om det helt afgørende spørgsmål, og det er bank- og finanssystemet. Og det skal ikke gøres med pæne små indgreb, men gennem en benhård konkursbehandling af hele det amerikanske bank- og finanssystem.«

Atter en gang måtte LaRouche bruge over to timer på at besvare de mange spørgsmål, som blev sendt ind over internettet. Der var blandt andet spørgsmål fra en seniorøkonom ved det russiske **Videnskabernes Akademi** og en gruppe af professorer og studenter ved **Det statslige Udenrigspolitiske Institut i Moskva** (webcastene kan ses på www.laropuchepac.com).

På hjemmefronten var der spørgsmål fra en gruppe af demokratiske økonomer med tilknytning til præsident Obamas overgangshold. De skrev: »Hr. LaRouche, vi repræsenterer en tværfaglig studiegruppe ved universiteterne **Stanford, Berkeley og Princeton**, som siden november har haft til opgave at studere din »tripelkurve-funktion« [se billede på side 4] som model for økonomisk analyse. Det er svært at argumentere imod dens nøjagtighed i beskrivelsen af den situation, vi nu befinder os i. Men, sådan som jeg forstår det, udviklede du denne model længe før finansielle instrumenter, som f.eks. derivater, overhovedet eksisterede ... Kunne du være så venlig at

ROOSEVELT KONTRA KEYNES

Præsident **Barack Obama** er ved at lægge sidste hånd på en »stimuleringspakke« til **825 mia. dollars**, der skal forhindre, at den amerikanske økonomi synker ned i dyb recession. Over det meste af verden, gør regeringer sig klar til at følge trop. Ofte præsenteres disse indskud af skatteyderpenge som »keynesianske stimuleringspakker«, og i samme åndedrag drages paralleller til præsident **Franklin D. Roosevelts** »**New Deal**«. Men det er historieforfalskning. »New Deal« var IKKE en »keynesiansk stimuleringspakke«.

Præsident Roosevelt gennemførte en omfattende politisk reform af hele det amerikanske kapitalistiske system. Banker blev konkursbehandlet og reorganiseret, og hele bankvæsenet blev til **Wall Streets** skræk sat under streng kontrol. Samtidigt grundlagde han den moderne velfærdsstat med delvis offentlig sygesikring og folkepension. Og rundt om i **USA** blev der iværksat storstilede offentlige infrastrukturprojekter. Men disse var ikke baseret på den britiske økonom **John Maynard Keynes'** økonomiske teorier. »New Deal« blev sparket i gang i **foråret 1933**. Keynes' hovedværk blev først offentliggjort i **efteråret 1936**. Og Franklin D. Roosevelt brød sig slet ikke om Keynes.

I **december 1933** modtog præsident Roosevelt et brev fra Keynes. Han påstod, at han var Roosevelts største fan i **Storbritannien**. Alligevel rådede han i arrogante vendinger den amerikanske præsident til at droppe sine politiske og økonomiske reformer og udelukkende fokusere på en stimulering af den amerikanske økonomi gennem offentlige investeringer. Den **28. maj 1934** blev Keynes inviteret til te i **Det hvide Hus**. Det kom der ikke noget varigt venskab ud af. Og godt det samme.

Det første Keynes observerede, da han hilste på Roosevelt, var præsidentens hænder. Som bestyrelsesmedlem i »**The University of Cambridge Eugenics Society**« var

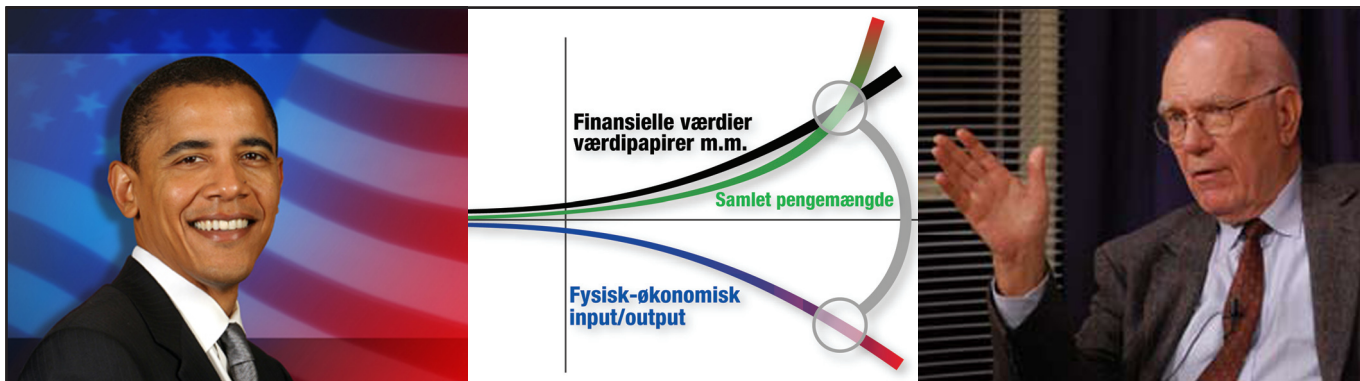
Keynes fanatisk tilhænger af racehygiejne, og sammen med **Charles Darwins** fætter, sir **Francis Galton**, var han overbevist om, at det klassesdelte britiske samfund var resultatet af en naturlig arvelig udvælgelse. Roosevelts hænder skulle altså afsløre om han tilhørte den højerestående race. Keynes var dybt skuffet, for de var helt almindelige.

John Maynard Keynes repræsenterede alt det, Franklin D. Roosevelt afskyede hos den britiske elite og **Det britiske Imperium**. Som ung studerende på **Cambridge** eksperimenterede han med frigjorte livsformer og homoseksuelle forhold i den dekadente »**Bloomsbury Gruppe**«, der udover Keynes talte prominente medlemmer som **Virginia Wolf, G.E. More og Bertrand Russell** m.fl. Gruppen overlappede det hemmelige politiske selskab »**The Cambridge Apostles**«, som Keynes også var medlem af. Apostlenes mest berømte medlemmer var dog **Kim Philby, Donald McLean, Guy Burgess og Anthony Blunt**, der alle blev afsløret som topspioner for **Sovjetunionen** under **Den kolde Krig**.

Da Keynes' hovedværk, »*The General Theory of Employment, Interest and Money*«, udkom i **1936**, gjorde han sine hoser grønne overfor **Hitler** med følgende bemærkning i forordet til den tyske udgave: »Ikke desto mindre er teorien om produktion, som denne bog giver sig ud for at fremlægge, langt lettere at tilpasse til forholdene i en totalitær stat ...«

Under **2. Verdenskrig** blev Keynes sendt til Washington for at forhandle betingelserne for de britiske krigslån. Og det stod hurtigt klart for ham, at præsident Roosevelt ikke havde i sinde at give **England** nogen form for økonomisk støtte, der kunne anvendes til at genopbygge imperiet efter krigen. Keynes skrev et rasende memorandum tilbage til **London**: »**Amerika** skal ikke få lov til at rive øjnene ud på **Det britiske Imperium**«.

Obama-administrationen var i to webcasts i direkte dialog med Lyndon LaRouche om bl.a. hans tripelkurve-funktion, og hvordan Obama kan løfte arven fra Roosevelt og trække verden ud af den økonomiske krise. Se dem på www.schillerinstitut.dk.

fortælle os, hvordan du var i stand til at forudse denne udvikling, før de instrumenter, som med stor sandsynlighed er årsag til den nuværende krise, overhovedet var blevet skabt?»

LaRouche svarede ved at give en dybtgående og poetisk gennemgang af hans videnskabelige metode med rod i den dynamiske fysiske tankegang hos historiske forgængere som **Johannes Kepler, G. W. Leibniz og Bernhard Riemann**.

Samme gruppe af økonomiske rådgivere stillede yderligere et spørgsmål: »Både fhv. føderalbankdirektør Paul Volcker og den nyligt udpegede finansminister Geithner har antydnet, at den måde, hvorpå **Føderalbanken** fungerer i dag, ligger langt uden for dets forfatningsmæssige grundlag. På den baggrund, hvad mener du så bør være Føderalbankens retmæssige rolle i den nuværende situation?»

LaRouche svarede: »Den må opluges og fortæres af et højere væsen. Og dette højere væsen bør være en nationalbank.«

Det sidste spørgsmål kom fra et ledende medlem af præsident Obamas overgangshold. Han skrev: »Hr. LaRouche, du har over de seneste måneder været overordentligt generøs med din rådgivning ved ikke blot at beskrive den sammenhæng, i hvilken den nye administration skal overveje sin politik, men du har også formidlet detaljerede analyser og specifikke politiske initiativer. Dine bidrag har været uvurderlige, og vi ønsker, at du skal vide, hvor højt de har været værdsat. Hvis du her i eftermiddag havde et øjeblik, hvor du kunne give et råd direkte til præsidenten, hvad ville du så sige til ham?»

»Først og fremmest de samme ting, som jeg har fremlagt i dag«, svarede LaRouche. »... Jeg forstår den situation, han befinder sig i, måske endda bedre end han selv gør, for jeg er ældre og levet i den her verden meget længere, og jeg har måske flere indtryk i mig fra flere dele af verden, der gør, at jeg meget stærkt føler den effekt, det har haft på forskellige dele af verden, alt det som verden har været udsat for under USA's accept af **Det britiske Imperium**. Og det er den bedste måde at sige det på ...«

»For det første må vi hårdt og beslutsomt tage os af den verdensomspændende økonomiske og finansielle krise. Vi må genetablere USA's position i verden, specifikt i Franklin D. Roosevelts tradition, og handle som Roosevelt ville have gjort, havde han levet længere i tiden efter den krig, han førte til sejr.«

»Og jeg tror, at præsident Obama på nuværende tidspunkt

har fået den arv fra afdøde Franklin Roosevelt at skulle løfte verden op, efter en periode med nedgang og fortvivlelse, ved at gribe til handling og derigennem atter etablere USA som det land, der, i verdens politiske ledes øjne, fører alle verdens lande ud af det mørke, i hvilket vi har levet i den seneste tid.«

»Jeg mener, at en generel økonomisk reform, der inkluderer et samarbejde, der strækker sig mod **Rusland, Kina og Indien**, vil være altafgørende. Men for at det skal fungere, må vi først foretage en omfattende reform af det amerikanske kreditsystem. Og nøjagtig som det var Roosevelts hensigt, må vi etablere et fastkurs-kreditsystem, ikke et monetært system, men et kreditsystem med deltagelse af en gruppe af ledende nationer, herunder vort eget USA, Rusland, Kina og Indien.«

LaRouche understregede flere gange under sin webcast, at det nye amerikanske kreditsystem, som skal være kernen i et nyt internationalt finans- og kreditsystem, skal have en ny nationalbank som sit omdrejningspunkt. Og en sådan ny amerikansk nationalbank skal opbygges efter nøjagtig de samme principper, som USA's første finansminister, **Alexander Hamilton**, lagde ind i det unge USA's allerførste nationalbank.

Denne tankegang er ikke helt fremmed for præsident Obama og hans nye regering. Da Timothy Geithner den **26. januar** blev svoret ind som USA's nye finansminister, sagde præsident Obama bl.a.: »Da Alexander Hamilton tog eden som vort lands første finansminister, stod han overfor at skulle sammenflette de enkelte delstaters forskelligartede økonomier og gældsætninger til ét samlet amerikansk kreditsystem og kapitalmarked«. Præsident Obama påpegede, at selv samme system er nu i fare for sammenbrud, og forsikrede, at der vil blive grebet ind.

I **2006** igangsatte den indflydelsesrige amerikanske tænketank **The Brookings Institution** et økonomisk-politisk forskningsprojekt, der fik navnet »**The Hamilton Project**«. På den stiftende konference i Washington den **5. april 2006** stod en enkelt politiker på talerlisten blandt de mange økonomer og forskere. Det var senator Barack Obama fra **Illinois**.

Blandt de mange prominente personligheder i Hamilton Projektets rådgivende forsamling står fhv. finansminister **Robert Rubin**, nuværende rådgiver for præsident Obama, og i **januar 2009** måtte **Jason Furman** forlade sin post som projektets direktør for at indtræde i den nye regering som Lawrence Summers vicedirektør i det **Nationale Økonomiske Råd**.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. **Prometheus** er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og *Executive Intelligence Review*. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840

Eget tryk